

Sarkadi Zoltán, minden székelyudvarhelyi **Zoli bohóca** nem csak gyereknapokon csal mosolyt az arcokra. Van, amikor Mikulásként osztogat ajándékot, vagy a kórházban sarkalja gyógyulásra a gyerekeket. Azt mondja, hogy a vidámság és a pozitív hozzáállás valóban kihat az emberek életére, legyen szó kicsiről, vagy nagyról. Zoli bohóccal beszélgettünk.

Miért választottad a bohóckodást?

A bohóckodás választott engem. Felkértek, s azt mondtam, hogy igen.

Mióta szórakoztatod a gyerekeket Székelyudvarhelyen?

Bohócként van tíz éve. Pontosan nem tudom meghatározni, hogy mikortól. Az első fellépést a Merkúr szervezte, ami nagyon sikeresnek bizonyult.

Emlékszel az elsőre?

Igen, felkértek, hogy vállaljam el a bohóc szerepét. Először furcsa volt, viszont színészként vagy olyan gyerekként, aki az óvodában eljátszotta a király szerepét, nem állt távol tőlem. Annál is inkább, mert voltam Mikulás, és csináltam mindenfélét. Addig bohóc nem voltam.

Szeretem a gyereket és a gyerekek is engem. A gyerekek olyanok, hogy nagyon megérik azt, ha szeretik őket. Nem volt nehéz ezt bevállalni, megcsinálni.

Utána rád ragadt a bohóc jelmez?

Általában a fellépéseknél úgy szokott lenni, rendezvényeken is, hogy egyszer megcsinálod, elvégzed a munkádat, s ha mindezt jól, akkor visszatérnek rád, ismét felkérnek. Befejeződik a rendezvény, s akkor azt mondják, hogy jövőre is várunk. Legyen beírva a naptáramba.

Melyek ennek a foglalkozásnak a szépségei és a kevésbé szép pillanatai?

Rengeteg szép pillanata van. Kezdve attól, hogy minden gyermeknap előtt elmegyek iskolákba, óvodákba, és akkor elkezdenek tapsolni a gyerekek örömben, felugrának, rázzák a kezüket, boldogok. Van olyan, most is volt, hogy feláll a kislány, odajön hozzád és megölel. Volt olyan, hogy az egész osztály felállt és nekem futott, majd mindenki megölelt.

Lelki ember vagyok, és ezek azok a pillanatok, amelyek lelkileg az embert megerősítik. A gyerekektől lehet a legtöbb olyan szeretetet kapni, ami feltétel nélküli. Nekik nem kell valamit adjál, hogy adjanak, annyit csak, hogy mosolyogj, hogy érezzék, szereted őket. Ezt viszonyozzák százszorosan, persze az ők eszközeikkel.

Például az egyik nagy élmény az volt, amikor tavaly odajött hozzám egy család egy kislíával, majd kérdezte az édesapa, hogy emlékszem-e a kislíára... Erre mondtam, hogy az a helyzet, annyi fotót készítenek velem, annyi kislíával találkozok, hogy nem, sajnos nem emlékszem. Az apa elmesélte, hogy tavalyelőtt bent voltak a kórházban.

Van egy olyan projektünk, hogy minden gyermeknap reggelén bemegyünk a kórházba, és a bent levő gyerekeknek viszünk ajándékot. Ilyenkor beszélgetünk velük. Azt szoktuk mondani, hogy gyere ki a kórházból, gyere el a gyermeknapra, többet ne betegeskedj, ott várlak téged, gyógyulj meg. Biztató, vidám, jókedvű mondatokat. Annál is inkább, ez köztudott, ha beteg embereknek ilyent adsz, akkor könnyebben gyógyulnak. Nem véletlenül régi álmom, hogy megszervezzük itt Udvarhelyen is a „piros orrú bohócdoktorok” szolgáltatást. A bohócdoktorok idősebbekhez is szólnak, hiszen a hangulatváltozáson keresztül eljuthatsz odáig, hogy a beteg gyógyulni kezd.

Na, de térjünk vissza a sztorihoz. Bent feküdt a kislí a kórházban, és azt mondták, hogy két-három hétig bent kell maradjon, mert nem tudják, mi a baja. Az apa azt mesélte, hogy, miután bent jártam nála, pár nap múlva kiengedték a fiát. Teljesen jók voltak az eredményei.

Neked köszönhető, hogy meggyógyult?

Ő azt mondta, úgy gondolja, hogy igen. A gyereke azt mesélte, hogy a bohóc bácsi szerint ő egészséges, s nincs miért itt üljön. Azt mondtam neki, hogy tessék összeszedni magad, enni és inni kell, lábra állni, menni, játszani, s jövőre legyél ott a gyermeknapon.

Az apa annyit mondott, a gyermekem szólt, hogy el kell jöjjünk a gyermeknapra. Ezek azok a pillanatok, amikor elzékenyülsz.

Vannak kevésbé szép pillanatok is?

Olyan nincsen, ami nem szép. Inkább szomorkásabb, vagy nem annyira vidám. Elmész kórházba és tudod, hogy milyen betegsége van annak a gyerekeknek, és azt is tudod, hogy nem jó vége lesz. Ez szomorú.

Ilyenkor mit mondasz?

Mindenképpen pozitív dolgot, egy villanásnyi örömet adsz. Pillanatokból tevődünk össze. Ezek a pillanatok sokszor meg tudják határozni egy napunkat, egy hetünket, egy hónapunkat, egy évünket, de akár az életünket is. Egyetlen jó pillanat rengeteg mindent meg tud változtatni egy ember életében.

Csináltam olyant, hogy megvettem kétszáz szál virágot és osztogattam az embereknek. Csak úgy jött. Láttam azt, hogy milyenek voltak az eredmények.

Melyik a legkedvesebb emléked?

Nem az én emlékem, de nagyon kedves a történet. Ezt hallottam, vagy olvastam valahol, de nagyon megfogott. Egy néni mindennap kiült az ablakba. Egyedül élt, nem volt senkije. Egy nap azonban nem látták az ablakban üldögélni, második nap sem, harmadik nap sem... Bementek hozzá. A néni öngyilkos lett. Hagyott egy cetlit, amire az volt felírva: „ma nem köszönt senki”. Van, akinek csak ennyin múlik az élet.

Nos, azóta úgy vagyok, ha meglátok egy nénit, bárkit az ablakba és néz ki azon, esetleg szomorú is, akkor integetek. Addig integetek, amíg vissza nem integet.

Megdöbbsentő, hogy futunk dzsipek, kertes házak, kacsalábon forgó paloták után, de nem vesszük észre, hogy mellettünk egy ember kimúlik azért, mert nem pillantunk rá, nem köszönünk neki, vagy nem simogatjuk meg.

Mikulásként, nem bohócként történt meg az velem, hogy mentünk hintóval, megállítottam egy idős nénit – nálam mindig van cukorka ilyenkor – és adtam neki. Nem tudom, hogy miért, de jött. A néni megölelt, és elkezdett nem sírni, hanem zokogni. Alig tudtam lecsillapítani. Azt mondta: „drága Mikulás, nemhogy nem adtak semmit nekem, hanem még rám sem nyitja senki az ajtót három éve.”

Ilyenkor elgondolkozol, hogy egy öleléssel, egy köszönéssel, egy mosollyal, egy szem cukorkával, lehet, hogy meghosszabbítottad az életét. Az biztos, hogy pár percre szebbé tetted az életét.

Bohócként rengeteg élményem van. Volt, hogy odajött a kisgyerek, megölelt és annyit mondott, hogy szeretlek bohóc. Nem csak a gyerekek, a felnőtt emberek is mosolyra derülnek. Volt olyan, hogy a nagymama kért meg, fotózkodjak vele. Tavaly például bent voltam a Nardiniben, ott pont akkor ellenőrzés volt. Egy bukaresti ellenőr hölgy, amikor meglátott, úgy maradt – nagyon meglepődött. Én elkezdtem vele beszélgetni, és annyira élvezte, hogy azonnal fotót kellett készítsünk. Mondta, hogy ezt a képet kiteszi a bukaresti irodája falára.

Sok gyerek fél a bohóctól. Hogyan szoktad ezeket a félelmeket feloldani?

Mivel olyan ember vagyok, hogy mindig mosolygok, közvetlen vagyok, általában elfogadnak. Van, például olyan ember, akinek úgy vagyok beírva a telefonjába, hogy „Bohóc.” A nyitottság lefegyverez mindenkit. Leesnek azok a láncok, amik egész nap szorítanak és előjön az ember, a gyermeki lélek.

Nem szabad erőszakkal közeledni azokhoz, akik nem szeretnek. Nem szabad úgy tenni, hogy gyere, ő egy bohóc, ne félj.

